

στο μικροσκόπιο...

Όταν φοβάσαι να ζήσεις...

Με τον **ΑΝΔΡΕΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ**

ΕΝΑ παλιό-καλό συνθηματάκι, που στόλιζε τον τοίχο του Χημείου, έγραφε: «Υψηλό βιοτικό επίπεδο = χαμηλή ποιότητα ζωής». Εξαιρούνται βεβαίως οι Σκανδιναβοί, που -σύμφωνα με όλες τις ευρωστατιστικές- τα 'χουν και τα δύο. Τότε, γιατί γίνονται αλκοολικοί και αυτοκτονούν νέοι; «Επειδή ζουν όλο τον χρόνο στη σκοτεινιά, γιατί δεν έχουν ήλιο» θα απαντήσεις εσύ που -όπως και εγώ- τα ξέρεις όλα.

ΟΚ, δεκτό!.. Τότε εξήγησέ μου διατί (λέγω και ερώ) οι περισσότερες αυτοκτονίες γίνονται στη Νότια Κορέα; Περίπου 3 στους 1.000 εργαζόμενους αυτοκτονούν ή κάνουν σοβαρή απόπειρα κάθε χρόνο. Περισσότερους αυτόχειρες παρά εμφραγματίες μεταφέρουν κάθε μέρα από τα εργοστάσια στα επείγοντα των νοσοκομείων.

ΓΙΑ να αντιμετωπίσουν αυτό το μαζικό και δύσκολα ερμηνεύσιμο φαινόμενο, οι μεγάλες επιχειρήσεις -όπως η Samsung και η Hyundai- οργανώνουν τα απογεύματα μετά τη δουλειά υποχρεωτικά επιδοτούμενα σεμινάρια θανατοαποφυγής!

ΝΑΙ, όπως το διαβάζεις! Η τελευταία λέξη της μόδας στην εργασιακή κουλτούρα της Νότιας Κορέας, που κατακλύζει τώρα και την Ιαπωνία και οσονούπω θα εξαχθεί στην Αμερική, ονομάζεται: «Well-dying craze»! Πρόκειται για εκπαιδευτικά προγράμματα βιοματικής εμπειρίας του θανάτου με στόχο την αποστροφή.

ΤΟΥΤΕΣΤΙΝ, κατά τη διάρκεια της πρακτικής άσκησης οι εργαζόμενοι συντάσσουν υποχρεωτικά την υποθετική διαθήκη τους, τους βγάζουν μεταθανάτιες φωτογραφίες μέσα στο «έπιπλο», ξαπλάρουν για πέντε λεπτά μέσα στην κάσα ενδεδυμένοι με το παραδοσιακό σάβανο, τους μεταφέρουν «πρώτη φορά, τέσσερις στον ώμο» και τρώνε και λίγο χύμα στη μούρη! Μπας και συνειδητοποιήσουν τι εστί βερίκοκο...

Η Samsung ονομάζει μάλιστα το εκπαιδευτικό της εργαστήριο «κέντρο κηδεϊών»! Εκεί «ζεις τον θάνατό σου» με τέτοιο τρόπο που, αντί να τον γουστάρεις, τον απεύχεσαι.

ΜΕΧΡΙ πρότινος κάποιες ακραίες ψυχοθεραπευτικές σχολές στην Ανατολή έκαναν το ίδιο, για να θεραπεύσουν τους θανατοφοβικούς και ουχί τους αυτοκτονικούς. Επειτα από μακροχρόνια ψυχοθεραπευτική διαδικασία ο αναλυόμενος δοκιμάζει στην εμβρυακή στάση να ξαναζήσει τη γέννησή του. Την πρώτη τρομακτική στιγμή που εγκαταλείπει την ασφάλεια της μήτρας, κόβεται ο ομφάλιος λώρος και βγαίνει από το σκοτάδι στο φως... Τότε, υποστηρίζουν αυτές οι σχολές, ανακαλούνται από το ασυνείδητο οι εικόνες και τα μοναδικά συναισθήματα που είχες βιώσει και καθορίζουν μέχρι σήμερα τη ζωή σου...

ΤΟ επόμενο στάδιο είναι να ζήσεις την κηδεία σου. Για να συνειδητοποιήσεις πως ο φόβος για τον θάνατό σου -για εκείνη τη στιγμή που δεν νιώθεις απολύτως τίποτα- στην πραγματικότητα είναι ο φόβος σου για τη ζωή... Κατέληξαν λοιπόν πως η θεραπεία πρέπει να είναι ίδια και για τους θανατοφοβικούς και για τους αυτοκτονικούς! Το «Well-dying craze». Και στα δικά μας!

Η άλλη Αμερική

Του **ΒΑΓΓΕΛΗ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ**

Εχει γραφεί κατά κόρον πως η ιστορία του Μπαράκ Ομπάμα δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια ωραία στημένη απάτη, που θα αποκαλυφθεί σε όλες τις διαστάσεις της όταν ο νέος Αμερικανός πρόεδρος θα κληθεί να εφαρμόσει την οικονομική και την εξωτερική του πολιτική. Τότε, λένε οι πρώιμοι επικριτές του, θα δούμε τις πραγματικές του προθέσεις και τότε θα γίνει αντιληπτό πως οι ΗΠΑ έχουν ένα και μοναδικό πρόσωπο: το πρόσωπο του Σατανά, που δυναστεύει και θα εξακολουθήσει να δυναστεύει εις το διηνεκές το Σύμπαν.

Δεν θα πω ότι η κατάσταση θα αποδειχτεί ενδεχομένως διαφορετική, όχι επειδή ο Ομπάμα θα είναι ή δεν θα είναι συνεπής με τις διακηρύξεις του, αλλά επειδή είναι πιθανό να ετοιμάζεται να αναλάβει την εξουσία έχοντας πλήρη επίγνωση της αδυναμίας στην οποία έχουν περιέλθει οι ΗΠΑ τόσο στη διεθνή κόνιστρα όσο και στην εθνική τους οικονομία - αυτή είναι μια ανάλυση που αφορά τον βαθμό του πραγματισμού του νέου προέδρου, τον οποίο, βεβαίως, δεν μπορούμε να ξέρουμε από τώρα. Ο,τι μπορούμε να πούμε από τώρα δεν αφορά τον Ομπάμα, αλλά τον κόσμο του. Και υπό μια τέτοια έννοια ομολογώ ότι με εντυπωσιάζει η βδελυγμία με την οποία καταδικάζεται αυτός ο κόσμος, όπως και η πεισματική άρνηση της μείζονος διάκρισης που ανέδειξε η νίκη του Ομπάμα στις εκλογές της 3ης Νοεμβρίου: της διάκρισης ανάμεσα σε όσα επέβαλε και ενέπνευσε η οκταετία της νεοσυντηρητικής κυβέρνησης Μπους και στις δυνατότητες της αμερικανικής κοινωνίας που επιζητήσαν με όλο το σθένος τους να απαλλαγούν από την πολιτική και την ιδεολογική της κυριαρχία.

Δεν υπάρχει, άραγε, καμία διαφορά ανάμεσα στο Γκουαντάναμο, το Αμπου Γκράμπι, τις υπερπόντιες πτήσεις της CIA ή την ηλεκτρονική παρακολούθηση κάθε δραστηριότητας των πολιτών και σε όσους ψήφισαν Ομπάμα, εκφράζοντας μια Αμερική που νιώθει αποστροφή για την πολιτική αυθαιρεσία και τον κρατικό αυταρχισμό; Δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα στον θρησκευτικό φανατισμό που αποθεώνει μόνο το οικογενειακό σεξ, διώκει τους ομοφυλόφιλους και ενθαρρύνει την κατ' οίκον διδασκαλία (για να μη μολυνθούν τα παιδιά από τον κοσμικό χαρακτήρα του σχολείου) και σε όσους ψήφισαν Ομπάμα, εκφράζοντας μια Αμερική η οποία οδηγεί έναν μαύρο στον προεδρικό θώκο και τον ακούει στον νικητήριο λόγο του να απευθύνεται στους ομοφυλόφιλους, ενώ έχει προφτάσει κατά τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας να κερδίσει και τους ισπανόφωνους;

Δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα

στην απόλυτη περιφρόνηση των όλο και πιο αυξημένων οικολογικών κινδύνων και σε όσους ψήφισαν Ομπάμα, εκφράζοντας μια Αμερική που προσβλέπει σε μια διεθνή συνεννόηση για να περισωθεί ό,τι μπορεί ακόμη να περισωθεί; Δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα στο σοκ και το δέος του Ιράκ ή στα εξωφρενικά πολιτικά ψεύδη των πολεμάρχων του και σε όσους ψήφισαν Ομπάμα, εκφράζοντας μια Αμερική η οποία επιδιώκει να αποσυρθούν τα στρατεύματά της από μια χώρα πνιγμένη στις πολιτικές αποτυχίες και το αίμα; Δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα σε μια κυβέρνηση που μετατρέπει τη δημοκρατία σε λεκτικό τρικ και τη χρησιμοποιεί για να χειραγωγήσει όσους θεωρεί εχθρούς της απανταχού της Γης και σε όσους ψήφισαν Ομπάμα, εκφράζοντας μια Αμερική που αποβλέπει σε ένα πνεύμα συναλλαγής και συνεργασίας σε παγκόσμιο επίπεδο; Δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα σε εκείνους που διέλυσαν το αμερικανικό ασφαλιστικό σύστημα ή επέτρεψαν στους χρηματιστές να ρίξουν την υφήλιο σε μια απίστευτη οικονομική περιπέτεια και σε όσους ψήφισαν Ομπάμα, εκφράζοντας μια Αμερική που ελπίζει ότι θα ζήσει (η ίδια και οι υπόλοιποι) σε δικαιότερες, λιγότερο τρομακτικές και τρομοκρατικές συνθήκες; Δεν υπάρχει, ακόμη, καμία διαφορά ανάμεσα στη χρόνια αδιαφορία και απάθεια ενός σχεδόν παράλυτου εκλογικού σώματος και στην τεράστια κινητοποίηση όσων ψήφισαν Ομπάμα, εκφράζοντας μια Αμερική η οποία επείγεται να επιστρέψει στην πολιτική;

Αν υπάρχει εν τέλει διαφορά ανάμεσα στην πολιτική, οικονομική και ιδεολογική εξαλλοσύνη του Μπους και στο μέλλον που διαγράφεται με τον Ομπάμα, πρέπει να τη βρούμε όχι σπεύδοντας να αδειάσουμε ή να χειροκροτήσουμε τις υποσχέσεις του νέου Αμερικανού προέδρου, αλλά προσπαθώντας να καταλάβουμε τι θέλησαν να αποδιώξουν, όπως και τι τόλμησαν να ονειρευτούν οι ψηφοφόροι του: εκείνοι

που μετέτρεψαν τη θεωρητική δυνατότητα της άλλης Αμερικής σε ολοζώντανη οντότητα - με την καρδιά της να χτυπάει γρήγορα και δυνατά.

που μετέτρεψαν τη θεωρητική δυνατότητα της άλλης Αμερικής σε ολοζώντανη οντότητα - με την καρδιά της να χτυπάει γρήγορα και δυνατά.

